

Júlia

Világszerte Nr. 1

Aimee Carson

Hóhullám New Orleansban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Aimee Carson, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A JÚLIA 627. eredeti címe: *Don't Tell the Wedding Planner* (Mills & Boon, Modern Tempted)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 627. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-044-0

• Kép: Thinkstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Micsoda felhajtás egy házasságkötés miatt!

Matt átvágott a vendégseregen, akik épp a történelmi Riverway-udvarház pompás báltermében gyönyörködtek. A kúria valaha egy gyapottermesztő nagybirtok központja volt, de manapság már csak turistacsoportok jártak ide, és rendezvényhelyszínként adták bérbe hétvégenként a tulajdonosok. Útban a kert felé, ahol a hivatalos esküvői fogadás zajlott, Matt máris felfedezett két tizenkilencedik századi ruhákba öltözött déli szépséget.

Ízléstelen éppen az amerikai polgárháború időszakát egy esküvő témájává tenni, gondolta Matt, de azért el kellett ismernie, hogy a megvalósítás első osztályú. Az *Elfújta a szél* stábjának sem lehetett volna egy szava sem ezek ellen a kosztümök és díszletek ellen.

Az esküvőszervező vagy zseniális, vagy komplett örült. Valószínűleg inkább ez utóbbi. Mert ha normális lenne, kapásból elküldte volna melegebb éghajlatra Mattet, amikor először hallott az ötletéről. De nem tette. Sőt, beleegyezett, hogy itt találkozzanak.

Nem volt nehéz beérni az abroncsszoknyás hölgyeket, öltözetük ugyanis nagymértékben akadályozta őket abban, hogy átjussanak a teraszajtón.

Matt önkéntelenül is elmosolyodott, pedig olyan fáradt volt már, hogy kis híján állva elaludt. Az elmúlt harminchat órából mindössze kettőt töltött alvással, a repülőn. Udvariasan kinyitotta a kétszárnyú ajtó másik szárnyát is, hogy a hölgyek átférjenek rajta. A sárga ruhás dáma széles mosollyal mondott köszönetet.

– Nem lehet könnyű ezekben a ruhákban vécére menni – jegyezte meg Matt.

A másik nő, a lila ruhás, felnevetett.

– El sem tudja képzelni, milyen nehéz.

– Nem tudják véletlenül, merre találok Callie LaBeau-t? – érdeklődött férfi.

A sárga hölgy a kertben felállított, korabeli tűzoltókocsinak álcázott bárba mutatott.

– Az előbb még ott volt.

– Nem lesz nehéz megtalálnia, ő az egyetlen, aki kék ruhát visel – tette hozzá a lila dáma, és Matt esküdni mert volna, hogy némi irigység csendül ki a hangjából.

Kilépett a kertbe, ahol frissen nyírt fű illata terjengett. A fehér abroszos asztalokon korabelinek tűnő gázlámpák szolgáltatták a fényt, s a hatalmas tölgyfákról is apró lámpások lógtak. A fák lombkoronája mintha baldachint terített volna óvón a rendezvény fölé.

Matt csak remélni tudta, hogy valójában elektromosak a lámpák, és nem ég igazi tűz bennük, különben jó esélyt látott rá, hogy a rendezvény katasztrófába torkolljon.

Körbehordozta pillantását az egybegyűlteken, és kereste a kék ruhát. Nagy megkönnyebbülésére a bárnál meg is találta. Tudott volna értékelni egy üveg hideg sört ebben a fülledtségben.

Odasietett hát a rögtönzött bárhoz, és nekidőlt a kocsinak.

– Callie LaBeau?

A kék ruhás nő megfordult, és Mattnek elakadt a lélegzete. Callie-nek aranyszőke haja volt, nagy, barna szeme és karcsú alakja, domborulatai mégis teljesen kitöltötték a fűzős ruha míderét. A férfit azon nyomban elöntötte a forróság, ám próbált erről nem tudomást venni.

– Matt Paulson – mutatkozott be.

– Ó, igen, hát persze! Colin már hívott, és mondta, hogy felkeres.

Röviden, de határozottan szorította meg a férfi kezét. Jellegzetes, vontatott déli kiejtése fülledt éjszakákat, egymáshoz tapadó testeket és lágy combokat juttatott Matt eszébe.

– De azt nem mondta, hogy ilyen hamar itt lesz – tette hozzá a nő, és elhúzta a kezét. A hangja nem volt különösebben meglepett. Úgy beszélt, mint egy olyan ember, aki tisztában van vele, hogy az élet néha tartogat meglepetéseket, és aki képes ezeket méltósággal fogadni. Matt első látásra roppant rokonszenvesnek találta.

– Colin említette, hogy ma itt tartózkodik. – A férfi körbehordozta pillantását a vendégseregen.
– De az álmomban sem jutott eszembe, hogy egy esküvő kellős közepébe csöppenek. Azt hittem, csak megtekinti az udvarházat, ellenőrzi, alkalmas-e rendezvényhelyszínnek.

– Colin nagyon jó barátom, és sokkal tartozom neki, de akkor is csak egy játékos, ha érti, mire gondolok.

Igen, Matt értette. Az elmúlt években megtanulta, hogy azoknak, akik létrehozták az informatikai ipart, az élete gyakorlatilag a számítógépes játékok körül forog. Csakúgy, mint Matt öccsége, aki Colinnak dolgozott, és sok-sok időt szánt arra, hogy kifejlessze a *Zhorg börtöne* nevű számítógépes játékot. Ezzel a szenvedéllyel sikerült legyőznie egy másik, halálos függőséget, és Matt csak remélni tudta, hogy a sárkányok és a trollok világa elég vonzó lesz ahhoz, hogy végképp távol tartsa Tommyt a kábítószer-től.

– Van rám néhány perce most, vagy találkozunk inkább holnap?

– Szombaton egész nap úton leszek. Meddig marad New Orleansban?

– Vasárnap reggelig.

– Nos, akkor azt hiszem, nincs sok választásunk.

Callie belenyúlt a dekoltázsába, és előhúzott egy apró zsebórát. Matt kidülledt szemmel bámulta.

– Igyekszem minden részletében korhű öltözéket beszerezni – magyarázta a lány. – Ugyanakkor azonban arra is ügyelnem kell, hogy percre pontosan menjen minden. – Az órára pillantott, aztán kifújta a homlokából egy hajtincset. – Rövid időre át tudom adni a feladataimat a helyettesemnek, úgyhogy önre tudok szánni húsz teljes percet. De az esküvői torta felvágását már magamnak kell levezényelnem.

Matt rendelt magának egy sört, Callie pedig egy ásványvizet. Aztán odahívatta az asszisztensét, egy piros ruhás, fölöttébb idegesnek tűnő lányt, és átadta neki a feladatokat. Miután ezzel megvolt, Callie a ház oldalában lévő padhoz kormányozta a férfit, ahol nyugodtan beszélgethettek.

– Szívesen pihennék én is – sóhajtott –, de ebben a ruhában képtelenség kényelmesen ülni. Túl merev az abroncsos szoknya, a mider pedig olyan szűk, hogy levegőt is alig kapok benne. – Felsőhajtott, és a pad háttámlájának támaszkodott. – Halljuk, meséljen egy kicsit az esküvői elképzeléseiről, Mr. Paulson!

Matt felnevetett. Nem volt neki ideje menyasszonyra, sőt egy valamirevaló barátnőre sem nagyon. Jó szexszel sajnos nem lehet megtartani egy nőt. A lányok egy idő után mindig megelégtették, hogy Matt számára az öccse és az öccse iránt érzett felelősség a legfontosabb.

– Igazából nem az én elképzeléseimet kellene megvalósítania.

Bár, mi tagadás, Mattnek is lettek volna elképzelései Callie-vel kapcsolatban. Az első mindjárt az lett volna, hogy kibontja a fűzőt, és kiszabadítja azt a pompás...

De elég ebből!

– Az öcsém esküvője miatt vagyok itt.

A lány szeme mintha megvillant volna, de ezt Matt nem ellenőrizhette, mert Callie a következő pillanatban elfordult, ivott egy korty vizet, majd visszatette a poharát az ablakpárkányra.

– De miért maga jött? Miért nem ő?

– Mert nem kapott szabadságot.

Pontosabban nem engedhette meg magának, hogy elveszítsen egy újabb munkahelyet.

– És a menyasszony? Ő is jöhetett volna.

A menyasszony ugyanabban a cipőben járt, mint a vőlegény. Talán még rosszabban.

– Neki is más irányú kötelezettségei vannak. – Matt olyan pillantást vetett Callie-re, hogy a lány nem mert tovább kérdezősködni. – Nekem viszont volt pár szabadnapom, úgyhogy felajánlottam, hogy elintézem a legfontosabbakat.

– Milyen kedves magától!

– Szerintem ez így természetes. – Matt megdörgölte a szemét, és ahogy megint kinyitotta, egyenesen Callie dekoltázsára pillantott. Mivel egy fejjel magasabb volt az esküvőszervezőnél, remek rálátása volt a csábító domborulatokra. A fűző különösen szépen felturbózta a nyilván egyébként is dús kebleket.

Te jó ég! Tényleg örült fáradt lehet, ha képes belebámulni egy vadidegen nő dekoltázsába. Az a két, tizenkét órás műszak, amit a kórház sürgősségi osztályán lenyomott közvetlenül indulás előtt, megtette a hatását.

– Meg ne feledkezzen arról, amiért idejött, Mr. Paulson! – szólt rá nevetve a lány, mire Matt elvörösödve kapta le a tekintetét a melléről.

– Csalás az egész, a fűző miatt tűnik olyan nagynak.

– Ki mondta, hogy a mellét néztem? – próbált kikeveredni szorult helyzetéből a férfi.

Callie csengően felkacagott.

– Nem kellett mondania, Mr. Paulson. Magamtól is látom, hová irányul a tekintete.

Matt megdörzsölte az arcát.

– Bocsásson meg! Az elmúlt harminchat órában nem aludtam túl sokat, úgyhogy nem vagyok egészen beszámítható. De különben nyugodtan szólítson Mattnek... Ha már rajtakapott, hogy a dekoltázsába bámulok, nem értem, minek kellene ragaszkodnunk a formaságokhoz. Mennyi időm van még?

A lány ismét belenyúlt a miderébe.

– Háromnegyed nyolc, vagyis mindössze tíz perce maradt. Rajta, meséljen, hogyan képzeled az esküvőjét a kedves öccse!

– Tommy a számítógépes játékok bolondja, és ezzel talán el is mondtam mindent.

– Ó, értem már, miért Colinon keresztül jutott el hozzám! – sóhajtott fel Callie.

– Tommy és Penny egy *Zhorg börtöne* témájú esküvőt szeretnének, itt, New Orleansban – magyarázta Matt. – Mivel szerettem volna már a kezdet kezdetén tisztázni a számítógépes játék fejlesztőjével, nincsenek-e jogi akadályai annak, hogy átvegyünk elemeket a *Zhorg*-ból, megkerestem Colint. Ő meg szabad kezet adott nekünk az esküvőhöz, és magához küldött.

– Hogyan képzelik az esküvőt?

– Az öcsémék össze akarják kötni a szertartást a Szerepjátékosok Találkozójával. Ez egy olyan esemény, amikor...

– ...összegyűlnek a különféle kultfilmek és számítógépes játékok rajongói, hogy beöltözve a kedvenc karakterüknek, eljátsszák a szerepeiket. Tudom, miről van szó. Elég ideig jártunk Colinnal ahhoz, hogy megértsem a kockák nyelvét.

Matt csodálkozva nézett rá. Szóval Callie Colin volt barátnője?

– Különösen jóban lehetnek, ha a volt barátja a szakítás ellenére is elsőként a maga esküvőszervező cégét ajánlotta nekem.

– Igen, sokat köszönhet nekem. Például a feleségét, Jamie-t. De én is sokkal tartozom neki. Tehát akkor az a kívánságuk, hogy a *Zhorg*-játék minden apró részlete stimmeljen az esküvőn.

– Nem csak az esküvőn. Végig a találkozó hétvégéjén.

– Egy pillanat! – kapta fel a fejét csodálkozva Callie. – Azt hittem, csak az esküvőt akarják rám bízni. Az egész szerepjáték-találkozó megszervezése az én dolgom lesz?

Mattnek sokéves orvosi tapasztalat segített abban, hogy erőt tudjon sugározni. A titok nyitja az volt, hogy sosem szabad az embernek kimutatnia, mennyire bizonytalan maga is.

– Igen. De az igazán nem nagy ügy. Fel kell húzni néhány sátrat, ahol harapnivalót meg italokat kínálunk a megjelenteknek. Mindenki a saját jelmezét viseli, szóval ez nem az ön gondja. A feladatok sora tehát véges.

Callie összeráncolta a homlokát.

– Mennyi időm van?

– Két hónap.

– Mondja, hülyéskedik velem?

– Dehogy. A legkevésbé sem.

– Ez teljességgel lehetetlen, Mr. Paulson. Ha ilyen szoros a határidő, akkor valaki mást kell keresnie. – A lány váratlanul elkapta Matt kezét, maga felé fordította az óráját, és édesen elmosolyodott. – A megbeszélésünknek vége.

Azzal sarkon fordult, és mire a férfi felocsúdott, eltűnt a tömegben. Matt azonban nem csüggedt,

utánairamodott, és egy perccel később utol is érte.

– Az Óz témájú esküvője csodálatos volt. És az *Alice Csodaországban* témájú is nagyon tetszett. Főleg az, hogy az anyakönyvvezetőt a Bolond Kalapos jelmezébe öltöztette.

– Honnan tud maga ezekről a dolgokról?

– Colintól megkaptam a cége brosúráját. Azt mondja, maga a legjobb a szakmában.

Callie oldalról rápillantott, sőt el is mosolyodott, de továbbra is ugyanolyan gyorsan lépdelt, mint eddig.

– Jól gondolom, hogy maga most hízelgéssel próbál megpuhítani?

– Hibátlan gondolatmenet – ismerte el vigyorogva a férfi. – Árulja el, legalább jó úton járok?

– Esetleg. De ahhoz még tovább kell dolgoznia.

– A három muskétás is zseniális volt – próbálta felidézni Matt a brosúrával kapcsolatos emlékeit, miközben kikerült néhány konföderációs katonát.

Callie megsemmisítő pillantást vetett rá.

– Nem volt három muskétás – mondta fagyosan. – Az az esküvő, amire maga gondol, kalóz témájú volt.

– Egykutya. A lényeg, hogy senki más nem tudná a *Zhorg börtöne* témájú esküvőt úgy megcsinálni, mint maga.

Callie hirtelen megállt, és körbehordozta tekintetét a vendégeken, akik vagy a gyepen sétáltak kettesével-hármasával, vagy kisebb csoportokban beszélgettek, és közben a különféle étvágygerjesztő falatkákat kóstolgatták. A homloka megint ráncba szaladt, Matt reményei szerint azért, mert komolyan fontolóra vette az ő ajánlatát. A lány ekkor az ajkába harapott, dús, sötétvörösre festett ajkába, mire Mattet ismét előntötte a forróság. Lassan tényleg ideje lesz randira hívni egy nőnemű lényt, mert ha már ennyitől is kikészül, akkor nagy a baj. Vagy lehet, hogy csak aludnia kellene egy kicsit?

– Hát jó. Éppenséggel megpróbálhatjuk – adta be a derekát Callie. – Örültségnek hangzik, de talán épp ezért. Tudja, nekem éppen ez a specialitásom.

Matt először mosolygott szívből azóta, hogy Tommy megosztotta vele az esküvői terveit. Mostanáig tartott tőle, hogy a szertartás káoszba fullad, de ebben a percben reménykedni kezdett. Hátha Callie kézben fogja tartani a dolgokat.

A lány visszamosolygott rá, és a szeme furcsán csillogott. Matt ágyéka megint felforrósodott.

Milyen kár, hogy vasárnap már haza kell mennie! De nem tehet mást. Vigyáznia kell Tommyra. Együtt éltek azóta, hogy az öccse első elvonókúrája sok évvel ezelőtt sikertelenül zárult.

– Csodás – mondta, és megköszörülte a torkát.

Ezt kipipálhatja, küldetés teljesítve. Megtalálta a megoldást, a tökéletes embert a feladatra. Minden úgy ment, mint a karikacsapás. És most vár rá egy kényelmes szállodai ágy, melyben végigalhat – minő fényűzés! – egy egész éjszakát!

– Tudassa velem, ha szüksége van valamire. Megadom az e-mail-címemet is, hogy elküldhesse nekem a számlákat. – Elővett egy névjegykártyát, és firkantott valamit a hátuljára. – Ráírom Tommy és Penny telefonszámát is, hátha tőlük is kérdezni szeretne...

– Hé! Ne ilyen hevesen! – szólt rá a lány. – Csak nem akar most elmenni?

– De bizony. Randevúm van ugyanis, méghozzá egy hatalmas és fölöttébb kényelmes franciaágygal a szállodai szobámban. És már alig várom a nagy találkozást. Vasárnap pedig muszáj hazautaznom.

Callie csípőre tette a kezét, és harciasan előrehajolt, úgyhogy még impozánsabb látványt nyújtott a dekoltázsa.

– Na, ide hallgasson, Mr. Paulson!

De hogyan figyelhetett volna oda szegény Matt, ha egyszer ilyen kilátás tárult elé?

– Vegye tudomásul, nagy szerencséje van, hogy egyáltalán ilyen rövid határidővel elvállaltam ezt a munkát. Kizárólag azért tudom beütemezni az öccse esküvőjét, mert olyan kiváló és megbízható asszisztenssel dolgozom együtt. De nem szóhat a nyakamba minden feladatot. Hamarosan fontos döntések egész sorát kell meghozni, és nem vállalhatom mindenért a felelősséget. Valakinek a

családból itt kell maradnia, hogy folyamatosan tarthassuk a kapcsolatot.

– Van három telefonszáma. Valamelyikünket biztosan el tudja csípni, ha kérdései lesznek.

– A telefon nem elég. Egy csomó mindent meg kell nézni, például a lehetséges helyszíneket. Azt nem dönthetjük el telefonon. A szerepjáték-találkozó miatt hatalmas területre lesz szükségünk, valahol a szabadban, és hozzá még egy jókora parkolóra. Azok alapján, amit én ezekről a találkozókról tudok, kelleni fognak nagy kivetítők is.

– Ó, nem hinném, hogy ez elengedhetetlen.

– Nem hinné? Nekem volt egyszer egy ügyfelem, egy örömanya, aki kijelentette, hogy ő mindent rám bíz, mert neki teljesen mindegy, a fő, hogy a fiatalok elégedettek legyenek. Nos, a fiatalok elégedettek voltak, de az említett hölgy, aki melleleg a számlát fizette volna, nem győzte sorolni a kifogásait. Megértheti, ha azóta kicsit óvatosabb vagyok. Ez esetben ki fizeti a számlát?

– Én.

Az esküvőszervező szemében csodálkozás villant. Nyilván nem túl gyakran fordult elő a praxisában, hogy a vőlegény testvére állta a cechet. De Tommynak nem volt senkije, akire ez ügyben számíthatott volna.

Callie ügyesen leplezte a kíváncsiságát, nem kérdezett semmit. Matt pedig hálás volt neki érte.

– Akkor maga a főnököm. Ha tényleg azt szeretné, hogy én szervezzem az öccse esküvőjét és a hozzá kapcsolódó találkozót, akkor itt kell maradnia legalább addig, míg a legfontosabb kérdésekben döntünk.

– Mégis mennyi időről beszélünk?

– Az attól függ, milyen gyorsan találjuk meg az eszményi helyszínt. Ez lehet egy nap is, meg két hét is. Pontosan lehetetlen megmondani.

A fenébe! Ilyen hosszú időre már nagyon rég nem hagyta magára Tommyt. És amikor legutóbb mégis ezt tette, mire visszament, az öccse visszaszokott a kábítószerre.

De vajon van-e más választása, mint itt maradni? Matt nem nagyon látott más utat. Callie épphogy csak elvállalta a feladatot. Ha ő most elutazik, valószínűleg azonnal visszakozna, és akkor nem lesz esküvő. Márpedig ki tudja, talál-e másvalakit, aki elvállalja ezt a hajmeresztő feladatot?

– Hát jó – sóhajtott egy nagyot, és a hajába túrt. – Keddig maradok, aztán majd meglátjuk.

– Rendben. Ha ilyen kevés időnk van, akkor az lesz a legjobb, ha azonnal elkezdjük a munkát. Holnap ugyan nem vagyok a városban, de írok egy listát a szóba jöhető parkokról. Vasárnap aztán végigjárhatjuk szép sorban valamennyit. És útközben megbeszélhetjük, ami megbeszélnivaló csak van az esküvővel kapcsolatosan.

– Akkor viszlát vasárnap reggel – búcsúzott a férfi.

Callie szélesen elmosolyodott.

– Nagyon meleget jósolnak az elkövetkező napokra. Remélem, maga is forrón szereti, Mr. Paulson.

Ahogy megérkezett a szállodai szobájába, Matt azonnal lerúgta a cipőjét, és már útban a fürdőszoba felé kigombolta az ingét. Amint elfordította a zuhanycsapot, és a meleg víz végigfolyt a testén, jólesően felsóhajtott. Befeszült, görcsös izmai ellazultak, és Matt lerogyott a zuhanykabin falába beépített kis ülőalkalmatosságra.

A terve, hogy haladéktalanul visszarepül az öccséhez, zátonyra futott, de talán nem lesz baj így sem. Arról nem is beszélve, hogy nyert egy kis időt, amit Callie LaBeau társaságában tölthet. És mire legközelebb találkoznak, alaposan kipihenheti magát.

Végül is ez nem akkora tragédia.

Első dolga lesz felhívni Tommyt. Persze egy telefonbeszélgetés azért nem ugyanaz, mintha személyesen találkoznának, de a semminél azért több. A hangja is sok mindent elárul. Még akkor is, ha Tommynak általában a nézése volt a legárulkodóbb. Egészen pontosan az: a szemébe tud-e nézni a bátyjának, vagy sem.

Vasárnap pedig végiglátogatják a parkokat Callie-vel. Vajon milyen lesz egész nap mellette ülni a kocsiban? Matt elhessegette a kényelmetlen érzést, ami elfogta erre a gondolatra. Határozottan

szikrázott köztük a levegő, de a lány egyértelműen próbált ellenállni ennek a vonzódásnak, ezt Matt tisztán érezte.

Talán mert ő a megbízója. Vagy talán mert nem szabad. Egy ilyen csinos nőnek biztosan van barátja.

Míg beszappanozta magát, Matt emlékezetébe idézte a lány arcát. Bronzszínű bőrét, mézszőke haját, nagy, barna szemét. Azt, ahogyan dús ajkába harapott, illetve ahogy a nyelve hegyével megnedvesítette a szája szélét.

Elképzelte, hogy Callie őt, az ő bőrét érinti a pompás ajkával. Ahogy finoman megharapdálja a nyakát. Ahogy kis rózsaszín nyelvvel vonalat húz a mellkasától a hasán át egészen a...

Matt lehunyta a szemét.

Negyedórával később felfrissülve és kellemesen ellazulva tért vissza a szobába. Szárazra dörzsölte a haját, aztán a dereka köré csavarta a törölközőt, és elhúzta a nagy panorámaablak függönyeit. A lába előtt terült el az éjszakai New Orleans.

Szívesen halogatta volna még egy kicsit a telefonbeszélgetést az öccsével, de rájött, jobb lesz minél hamarabb túlesni rajta.

Gyűlölte bevallani, de az volt az igazság, hogy amikor megpróbálta elérni Tommyt, a gyomra mindig öklömnyi méretűre zsugorodott össze. Bár Tommy már két éve tiszta volt, Matt mégis mindig a legrosszabbtól rettegett. Mondjuk volt is rá oka. Az öccse már vagy hatszor leszokott, néha egészen hosszú ideig is kibírta kristálymet nélkül, de aztán mégis újra visszaesett. És minden visszaesés egy kicsivel jobban fáj, mint az előző. Matt úgy érezte, mintha minden egyes alkalommal meghalt volna egy kicsit.

– Halló! – Az öccse hangja mindig mosolyt csalt Matt ajkára.

– Szia, öcskös! Na, pusztulnak a sárkányok rendesen?

Tommy gondtalan nevetése hallatán nagy kő esett le a szívéről.

– Azt a trollt kellett volna látnod, akit Penny győzött le tegnap!

– Nagy volt?

– Óriási.

– És mi a helyzet a páncélingeddel? Sértetlen még?

Újabb nevetés volt a válasz, majd Tommy sokkal komolyabban megjegyezte:

– Az a fejevadász megint jelentkezett. Tudod, akivel régebben arról a miami állásról beszéltél.

Matt torka elszorult. Csakugyan, legutóbb, miután az öccse felhagyott a kábítószer-fogyasztással, úgy látta, eljött az ideje, hogy saját magával is törődjön egy kicsit. Elhatározta, körülnéz, hol kaphatna olyan állást, amely nagyobb kihívás számára, mint a jelenlegi munkája a kisvárosi kórházban. De épp, amikor alá akarta írni a szerződést a miami Jaris Hawking Egészségügyi Központtal, Tommy újra drogozni kezdett, Mattnek pedig rá kellett ébrednie, hogy egyelőre muszáj a testvére közelében maradnia.

Pokoli érzés volt lemondani álmai állásáról, de nem volt sok értelme hátrafelé nézni.

– Még mindig nagy szükségük van valakire a sürgősségi osztályon – folytatta Tommy.

– Remélhetőleg megmondtad neki, hogy nem érdekel az állás. – Ha elég sokáig ismétli ezt a hazugságot, talán egyszer ő maga is elhiszi. Különben is akad most fontosabb megbeszélőnivalójuk is. – Hogy megy a munka, öcskös?

Próbált annyi könnyedséget vinni a kérdésbe, amennyit csak tudott, de Tommy így is értette, hová akar kilyukadni.

– Nem kell aggódnod miattam, tesó. – A hangja nem volt dühös vagy ingerült, inkább kissé fáradt és lemondó. – Jól megy a munka. És remekül vagyok. Penny is jól van.

– És még mindig biztosak vagytok benne, hogy annak a rémes számítógépes játéknak a mintájára akarjátok megszervezni az esküvőtöket? Még nem késő, dönthettek úgy, hogy egy Elvis-show-t kértek Vegasban. Vagy egy kalózkalandot Hawaii szigetén. Gondoljátok meg a dolgot! Azért Mauin tölteni a mézesheteket nem lenne annyira rossz, pláne a bátyád pénzén... Még az is lehet, hogy veletek megyek. Rám férne egy kis szín.

– Nem, az esküvő mindenképp New Orleansban lesz – tiltakozott Tommy. – És trollokat akarunk,